



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15. 1. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne ze dne 16. 7. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách X v X hodin v X na ulici X, u firmy X, ve směru jízdy X, jako řidič motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu u sebe při řízení neměl řidičský průkaz. Za toto jednání byla žalobci podle § 35 písm. b), § 46 odst. 1 č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobci byla dále podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.
2. Dne 17. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobce proti příkazu brojil odporem, kterým byl příkaz zrušen. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den X na X hodin. Součástí této výzvy bylo i poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dne X se ke správnímu orgánu dostavil zmocněnec žalobce k nahlédnutí do spisu, kdy na jeho žádost mu byly předány kopie oznámení o přestupku a úředního záznamu policie a kopie fotodokumentace a videozáznamu ze silniční kontroly. Na ústní jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Vzhledem k tomu, že se z jednání nijak neomluvil, proběhlo v jeho nepřítomnosti.
3. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 16. 7. 2020 vycházel zejména z videozáznamu pořízeném zasahující hlídkou Policie ČR. Dle zmíněného videozáznamu žalobce při silniční kontrole sám od sebe uvedl, že u sebe žádné doklady nemá. Proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, kdy po seznámení s jeho obsahem žalobce konstatoval, že policista nebyl konkrétní, když požadoval předložit doklady. Žalobce policistovi konkrétně sdělil: *„Já jsem Vám říkal, že u sebe nemám občanku ani řidičák, doklady od auta bych asi nějaké našel, ale to je jedno.“* Policista tedy žalobce vyzval, aby doklady od vozidla předložil, a oznámení o přestupku přepsal. Následně žalobce předložil osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Policista poté vysvětlil žalobci, že pokud je vyzván k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorového vozidla, jedná se konkrétně o řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Žalobce byl s obsahem nového oznámení o přestupku podrobně seznámen a byla mu dána možnost se k uvedenému vyjádřit. Žalobce této možnosti nevyužil. Správní orgán I. stupně měl na základě provedeného důkazu za spolehlivě zjištěné, že se žalobce dopustil porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o

silničním provozu, v němž se uvádí, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že přestupek byl spáchán nedbalostním jednáním, neboť na základě shromážděných podkladů nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že byl přestupek spáchán úmyslně. Dle aktuálního výpisu z evidenční karty řidiče žalobce spáchal celkem šest přestupků v období roků 2011 až 2017, tři z přestupků se týkaly stejného porušení povinnosti řidiče mít při řízení u sebe řidičský průkaz a jeden obdobný přestupek byl spáchán porušením povinnosti řidiče předložit doklady na výzvu policisty. Z tohoto důvodu se správní orgán I. stupně rozhodl uložit žalobci pokutu ve výši odpovídající polovině sankčního rozpětí.

4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 24. 8. 2020 blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Žalovaný přezkoumal průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně i napadené rozhodnutí dle § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu v celém rozsahu a dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez nejmenších pochybností, zejména prostřednictvím videozáznamu pořízeného zasahujícími policisty. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela jednoznačných skutkových zjištění, správní orgán I. stupně postupoval v průběhu celého řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona o přestupcích. Přestupek žalobce byl přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentován. Žalovaný proto napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Žaloba

5. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán I. stupně rozhodl o vině za přestupek, aniž by k takovému závěru měl dostatek přesvědčivých důkazů, nebyl tedy dostatečně prokázán skutkový stav. Žalobce nerozporoval skutečnost, že policistům řidičský průkaz k jejich výzvě nepředložil. Tato skutečnost je prokázána videozáznamem, ze kterého je zjevné, že policistům nebyl ze strany žalobce žádný řidičský průkaz předán, ani ukázán. Žalobce však rozporoval závěr žalovaného, že u sebe řidičský průkaz vůbec neměl. O tom žádný důkaz nesvědčí. Žalovaný vycházel pouze z tvrzení samotného žalobce, přičemž doznání nemůže být použito jako důkaz, a přihlížet k tvrzením obviněného nelze, nebyl-li řádně poučen o svých právech. Na vyjádření žalobce učiněné k výzvě policistů je nutno hledět jako na podání vysvětlení, kdy záznam o podání vysvětlení nelze dle § 137 odst. 4 správního řádu použít k dokazování. Správní orgán I. stupně, resp. žalovaný tak důkaz videozáznamem vyhodnotil nesprávně. Nemohl dojít k závěru, že videozáznam prokazuje, že žalobce u sebe řidičský průkaz neměl. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS., ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020-31. Žalobce doplnil, že následně zjistil, že u sebe řidičský průkaz měl.
6. Žalobce rovněž napadl výrok o sankci. Dle žalobce je nepřezkoumatelný, jelikož správní orgán I. stupně pouze vyjmenoval zákonná kritéria pro ukládání sankce, aniž by je řádně zhodnotil. Pro podporu svých argumentů odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28.

7. I kdyby výrok o sankci nebyl nepřezkoumatelný, byl by nezákonný. Jedinou okolnost, kterou správní orgán I. stupně, resp. žalovaný hodnotil jako okolnost přitěžující ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo opakované spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně tedy nehodnotil žádné skutečnosti ve prospěch žalobce. Jednání žalobce navíc nebylo možné hodnotit jako opakované, neboť dřívější záznamy byly zahlazeny. Správní orgán I. stupně je sice dle judikatury oprávněn přihlížet ke starším záznamům v rámci hodnocení osoby pachatele, zde však správní orgán I. stupně výslovně kladl žalobci k tíži recidivu. V napadeném rozhodnutí dvakrát zopakoval, že jako přitěžující okolnost vzal správní orgán I. stupně v úvahu, že se žalobce projednávaného přestupku dopustil opakovaně, a k této okolnosti pak přihlédl při ukládání trestu.
8. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný neodůvodnil zavinění. Správní orgán I. stupně uvedl, že dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. Správní orgány však nedbalostní zavinění nijak neprokázaly, dokonce ani neodůvodnily a ani nespecifikovaly, zda mají za to, že přestupek byl spáchán ve formě nedbalosti vědomé nebo nedbalosti nevědomé. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť není postaveno najisto, v jaké formě zavinění měl žalobce jednat, příslušná forma zavinění pak není prokázána ani odůvodněna.
9. Nakonec žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný hodnotil videozáznam, který byl pořízen během silniční kontroly. Uvedl, že je dostatečně kvalitní a prokazuje spáchání výše uvedeného přestupku. S tvrzením, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný nesouhlasil. Sdělení žalobce, že u sebe nemá doklady, bylo zaznamenáno v úředním záznamu. Argumentace tím, že žalobce řidičský průkaz při sobě měl, jen jej nepředložil zasahující hlídce Policie ČR, během celého správního řízení nezazněla, objevila se až v podané žalobě a žalovaný ji proto označil za účelovou.
12. Žalovaný vyhodnotil rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako správné a vydané v souladu s právními předpisy. Souhlasil i s výší sankce, když stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznil, že se žalobce přestupku dopouští opakovaně.
13. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle žalovaného vyplývá, že ve věci nebylo shledáno úmyslné zavinění. Zákon ostatně tuto formu zavinění ani nevyžaduje. Bylo proto konstatováno, že se jedná o zavinění z nedbalosti. Takové hodnocení zavinění je dle žalovaného dostatečné.
14. Žalovaný na základě výše uvedeného navrhoval, aby soud žalobu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

16. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. jestli dostatečně prokázaly, že se žalobce dopustil porušení povinnosti stanovené v § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz.
17. Správní orgány založily své zjištění, že žalobce při provádění kontrole u sebe řidičský průkaz neměl, na následujících podkladech: oznámení přestupku ze dne 13. 11. 2019 (v něm je uvedeno, že řidič při kontrole nepředložil řidičský průkaz), úředním záznamu ze dne 14. 11. 2019 (dle kterého žalobce uvedl, že u sebe nemá doklady, následně však předložil osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu), a videozáznamu zachycujícího průběh silniční kontroly.
18. Krajský soud vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, který se týkal obdobných skutkových okolností. I v tehdy řešeném případě správní orgány shledaly řidiče motorového vozidla vinným z porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, a to primárně na základě sdělení tohoto řidiče, že u sebe řidičský průkaz nemá. Stejně jako v nyní posuzované věci byl obviněný z přestupku ve správním řízení pasivní, skutková zjištění správních orgánů zpochybnil až v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud zde konstatoval:

„Správní orgány v projednávané věci nemohou svůj závěr o tom, že stěžovatel neměl u sebe během kontroly svůj řidičský průkaz, opřít pouze o výpověď zasahujících policistů. Z výpovědi policistů je totiž procesně použitelné to, co sami viděli a vnímali, nemůže se jejím prostřednictvím „zprocesnit“ údajné vyjádření stěžovatele na místě samém. Výpověď policistů ohledně obsahu sdělení kontrolované osoby (stěžovatele) nelze v řízení o přestupku použít jako důkaz – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33. Z výpovědi zasahujících policistů je tedy možné v posuzované věci použít pouze to, že tito policisté zastavili vozidlo stěžovatele, neboť viděli, jak stěžovatel během řízení držel v ruce telefonní přístroj, přičemž následně jim na jejich výzvu nepředložil svůj řidičský průkaz. Za dané důkazní situace tak správní orgány nemají relevantním způsobem prokázán svůj závěr o tom, že stěžovatel v inkriminovanou dobu neměl u sebe řidičský průkaz. Ačkoli si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že s největší pravděpodobností stěžovatel v danou dobu skutečně u sebe řidičský průkaz neměl, tudíž jej nemohl zasahujícím policistům předložit, je toho názoru, že toliko na základě této pravděpodobnosti konstatovat spáchání předmětného přestupku nelze“ (bod 17 rozsudku).

19. Tyto závěry Nejvyšší správní soud zopakoval v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020-31. Od těchto závěrů, vycházejících z ustálené judikatury, nemá soud důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci, kdy správní orgán primárně opřel své závěry nikoliv o výpověď zasahujících policistů, ale o videozáznam ze silniční kontroly zachycující, co měl žalobce zasahujícím policistům při provádění kontroly sdělit (že u sebe nemá doklady). Ani pořízený videozáznam totiž neprokazuje, že žalobce u sebe řidičský průkaz skutečně neměl, ale pouze to, že jej na výzvu zasahujícím policistům nepředložil, což žalobce ostatně ani nepopírá. Za dostatečný podklad pro učinění závěru, že žalobce neměl řidičský průkaz

u sebe, není možné považovat ani úřední záznam, v němž je vyjádření žalobce zaznamenáno. Podle konstantní judikatury totiž nelze úřední záznam, zvláště za situace důkazní nouze, použít jako rozhodující důkaz (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, v němž soud zdůraznil, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu). Skutečnost, že žalobce neměl při kontrole řidičský průkaz u sebe, pak ani nevyplývá z oznámení přestupku, neboť je v něm toliko uvedeno, že žalobce řidičský průkaz nepředložil. Z výše uvedeného vyplývá, že by se měly správní orgány při kvalifikaci skutku držet bezpečně zjištěného skutkového stavu. V přezkoumávaném případě tedy skutečnosti, že žalobce zasahujícímu policistovi řidičský průkaz nepředložil. Takové jednání však nelze kvalifikovat jako porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, nýbrž jako porušení § 6 odst. 8 téhož zákona.

20. Krajský soud proto uzavírá, že podklady shromážděné ve správním řízení nepostačovaly k prokázání protiprávního jednání, za které byl žalobce sankcionován. Tento závěr nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní a svou obhajobu v plném rozsahu předestřel až v řízení o žalobě. K tomu soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, ve kterém rozšířený senát uvedl:

„skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Může-li krajský soud v souladu s principem plné jurisdikce samostatně a nezávisle hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a na nich založené napadené výroky rozhodnutí přezkoumat v mezích žalobních bodů, musí být obviněnému z přestupku především umožněno tato skutková zjištění v řízení před krajským soudem zpochybňovat. Jinými slovy, jen proto, že obviněný z přestupku neuplatnil tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy v řízení před správními orgány, ač tak učinit mohl, nemůže krajský soud stejná žalobní tvrzení bez dalšího odmítnout jako opožděná nebo účelová“.

21. S ohledem na výše popsanou vadu řízení se soud již jen obecně vyjádří k námitce týkající se formy zavinění. Zákon o odpovědnosti za přestupky rozlišuje pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti. Z hlediska zákona o odpovědnosti za přestupky není podstatné rozlišování, zda se jedná o úmysl přímý či nepřímý (resp. nedbalost vědomou či nevědomou). Nesprávné uvedení formy zavinění by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, pokud by byl ve výroku chybně označen úmysl jakožto závažnější zavinění, přestože provedené dokazování svědčí pouze pro závěr o spáchání přestupku z nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 7 As 123/2019-35).
22. Pokud jde o námitku vztahující se k sankci za přestupkové jednání, považuje soud za předčasné se k této otázce vyjadřovat, neboť jak bylo uvedeno výše, správní orgány neměly za jimi zjištěného skutkového stavu vůbec aplikovat § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
23. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě

v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
24. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Ve věci soud rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
27. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce je počítána za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 8 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. září 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně